

JAY
ASHER

LUMINA
IUBIRII

Traducere din limba engleză și note de
OFELIA AL-GAREEB

CAPITOLUL UNU

— Urăsc această perioadă a anului, protestează Rachel. Îmi pare rău, Sierra. Sunt convinsă că o spun de multe ori, dar este adevărat.

Ceața dimineții ascunde intrarea în școala noastră, aflată la capătul îndepărtat al peluzei. Rămânem pe aleea din ciment pentru a evita porțiunile umede de iarbă, dar Rachel nu se vaită de vreme.

— Te rog, nu face asta, îi spun eu. Ai să mă faci iar să plâng. Vreau doar să trec de săptămâna asta fără să...

— Dar nu e o săptămână! exclamă ea. Sunt doar două zile. Două zile până la vacanța de Ziua Recunoștinței și apoi pleci iar pentru o lună întreagă. Mai mult de o lună!

O apuc pe Rachel de braț și ne continuăm drumul. Deși eu sunt cea care pleacă departe de casă în timpul vacanței de sărbători, Rachel pretinde că lumea *ei* se întoarce cu susul în jos în fiecare an. Mutrița ei bosumflată și umerii lăsați sunt în întregime pentru mine, ca să-mi comunice că o să-mi ducă dorul, și an de an îi sunt recunoscătoare pentru melodrama ei. Cu toate că îmi place unde mă duc, tot îmi vine greu să-mi iau

rămas-bun. Faptul că știu că prietenele mele cele mai bune numără zilele până la întoarcerea mea ușurează întrucâtva situația.

Arăt spre lacrima din colțul ochiului meu.

— Vezi ce-ai făcut? Au început.

Azi-dimineață, când mama ne-a dus cu mașina de la ferma noastră de pomi de Crăciun, cerul era în mare parte senin. Muncitorii erau pe teren, iar din depărtare se auzeau drujbele lor care bâzâiau aidoma țânțarilor, tăind recolta de pomi de Crăciun de anul acesta.

Ceața s-a lăsat în timp ce coboram. S-a întins deasupra micilor ferme, peste autostrada interstatală și în oraș, purtând înlăuntrul ei mirosul tradițional de sărbători. În această perioadă a anului, întregul nostru orașel din Oregon miroase a pomi de Crăciun proaspăt tăiați. Alteori, se poate să miroasă a porumb zaharat sau a sfeclă de zahăr.

Rachel ține deschisă una dintre cele două uși de sticlă și apoi mă urmează spre dulapul meu. Acolo, își scutură ceasul roșu sclipitor în fața mea.

— Avem cincisprezece minute, mă anunță ea. Sunt irascibilă și mi-e frig. Hai să bem o cafea înainte să sune de intrare.

Directoarea teatrului școlii, Miss Livingston, își încurajează elevii, nu tocmai subtil, să bea atâta cafeină câtă le trebuie pentru a pune la punct spectacolele la timp. În culise există mereu o cafetieră în funcțiune. În calitatea ei de scenograf-șef, Rachel are acces nerestricționat în sala de spectacole.

În timpul weekendului, catedra de teatru și-a încheiat reprezentațiile cu *Prăvălia groazei**. Decorul va fi demontat abia

* *Prăvălia groazei* (în engleză *The Little Shop of Horrors*), comedie americană din 1960, regizată de Roger Corman. Filmul este o farsă despre un tânăr, asistent al unui florar, care cultivă o plantă ce se hrănește cu sânge și carne umană, și stă la baza musicalului cu același nume.

după vacanța de Ziua Recunoștinței, așa că este încă în picioare atunci când eu și Rachel aprindem luminile din fundul sălii de teatru. Pe scenă, între tejgheaua florăriei și planta enormă, devoratoare de oameni, se află Elizabeth. Când ne vede, își îndreaptă spatele și ne face semn cu mâna.

Rachel o ia înaintea mea pe culoar.

— Anul ăsta am vrut să-ți dăm un cadou pe care să-l iei cu tine în California.

O urmez pe lângă șirurile goale de scaune cu tapițerie roșie. În mod evident, nu le pasă dacă în ultimele mele zile de școală sunt o găgăuță smiorcăită. Urc treptele spre scenă. Elizabeth sare în picioare, vine fuga și mă îmbrățișează.

— Am avut dreptate, îi spune lui Rachel peste umărul meu. Ți-am zis eu c-o să plângă.

— Vă urăsc pe amândouă, le spun.

Elizabeth îmi întinde două cadouri învelite în hârtie argintie de Crăciun, dar eu cam știu deja ce mi-au luat. Săptămâna trecută, am mers toate într-un magazin de cadouri din centru și le-am văzut uitându-se la niște rame de fotografii care aveau aceeași mărime ca a acestor cutii. Mă așez să le deschid și mă reazem de tejghea, sub casa de marcat metalică și demodată.

Rachel se așază cu picioarele încrucișate în fața mea, iar genunchii noștri aproape că se ating.

— Încălcați regulile, le spun. Iau primul cadou și-mi trec un deget pe sub un pliu al ambalajului. N-ar trebui să facem asta până ce nu mă întorc, adaug.

— Am vrut să ai ceva care să te facă să te gândești la noi în fiecare zi, îmi explică Elizabeth.

— Suntem oarecum jenate că n-am făcut asta când ai plecat prima dată, adaugă Rachel.

— Cum adică, atunci când eram bebeluși?

De primul meu Crăciun, mama a stat cu mine acasă la fermă, în timp ce tata s-a ocupat de punctul nostru de desfacere a pomilor de Crăciun din California. Anul următor, mama s-a gândit că era mai bine dacă noi două mai rămâneam un an acasă de sărbători, dar tata n-a vrut să plece din nou fără noi. Ar fi preferat să nu se ocupe un an de punctul de vânzare a pomilor și să se bazeze numai pe expedierea pomilor către vânzătorii din țară. Totuși, mama s-a simțit prost când s-a gândit la familiile care își făcuseră o tradiție de sărbători și veneau să cumpere brazii de la noi. Și chiar dacă era o afacere, tata fiind cea de-a doua generație care o conducea, era și o tradiție pe care amândoi o îndrăgeau. Așa s-au și cunoscut, de fapt, deoarece mama și părinții ei erau clienți anuali. Așadar, în fiecare an, acolo îmi petrec timpul de la Ziua Recunoștinței și până la Crăciun.

Rachel se apleacă, sprijinindu-se cu palmele de scenă.

— Părinții tăi încă se mai gândesc dacă ăsta va fi ultimul Crăciun în California?

Râcâi o bucată de bandă adezivă care ține un alt pliu.

— Magazinul a ambalat asta? întreb eu.

Rachel i se adresează lui Elizabeth în șoaptă, suficient de tare cât să aud și eu:

— Schimbă subiectul.

— Îmi pare rău, spun, pur și simplu detest să mă gândesc că e ultimul nostru an. Oricât de mult v-aș iubi, mi-ar lipsi timpul petrecut acolo. În plus, tot ce știu este ceea ce am auzit din întâmplare – încă nu au menționat asta –, dar par destul de streșați în legătură cu finanțele. Până ce nu se hotărăsc, nu vreau să înclin spre niciuna dintre posibilități.

Dacă mai păstrăm punctul de desfacere încă trei sezoane, familia noastră îl va fi condus timp de treizeci de ani. Când bunicii mei au cumpărat locul, orașelul se afla în plină dezvoltare.

Orașe mult mai aproape de ferma noastră din Oregon au deja locuri stabilite, dacă nu chiar o abundență de locuri. Acum, pomii se vând oriunde, de la supermarketuri la magazinele de bricolaj, sau există oameni care îi vând pentru campanii de strângere de fonduri. Dacă renunțăm, toată afacerea noastră se va rezuma doar la a vinde supermarketurilor și strângătorilor de fonduri sau la a aproviziona alte locuri de desfacere cu pomii noștri.

Elizabeth pune o mână pe genunchii mei.

— O parte din mine vrea ca tu să te duci la anul, deoarece știu cât de mult îți place, dar dacă ai rămâne, am petrece Crăciunul împreună pentru prima dată.

Nu mă pot abține să nu zâmbesc. Le iubesc pe fetele astea, dar și Heather este una dintre cele mai bune prietene ale mele, iar pe ea o văd doar o lună pe an, atunci când mă aflu în California.

— Ne ducem acolo de o veșnicie, le spun. Nu-mi pot imagina cum ar fi ca brusc să... n-o mai facem.

— Îți spun eu cum ar fi, zice Rachel. Va fi ultimul an de liceu. Ne vom da cu schiurile. Vom face băi fierbinți. În zăpadă!

Dar mie îmi place orașul nostru californian fără zăpadă, aflat pe coastă, la numai trei ore de San Francisco. Îmi place și să vând brazi, să văd aceleași familii an de an. Nu mi s-ar părea normal să petrec atât de mult timp crescând pomi numai pentru a-i expedia pe toți altor oameni, care să-i vândă în locul nostru.

— Sună distractiv, nu? mă întreabă Rachel. Se apleacă spre mine și mișcă din sprâncene. Acum, imaginează-ți toate astea cu băieți.

Pufnesc în râs și apoi îmi acopăr gura cu mâna.

— Sau nu, intervine Elizabeth, trăgând-o înapoi pe Rachel de umăr. Ar fi drăguț să fim doar noi, să petrecem ceva timp fără niciun băiat.

— Cam asta sunt eu la fiecare Crăciun, spun. Amintiți-vă, anul trecut am fost părăsită cu o seară înainte să plec în California.

— A fost îngrozitor, încuviințează Elizabeth, cu toate că râde puțin. Apoi a adus-o la balul de iarnă pe fata aia cu sânii mari, care face școala acasă și...

Rachel pune un deget pe buzele lui Elizabeth.

— Cred că-și amintește.

Mă uit la primul meu dar, în mare parte încă împachetat.

— Nu că l-aș învinovăți. Cine-ar vrea să fie într-o relație la distanță în timpul vacanțelor? Eu n-aș vrea.

— Deși, zice Rachel, ai spus că există niște tipi arătoși care lucrează la punctul de desfacere.

— Cum să nu. Clatin din cap. Ca și cum tata ar permite ca asta să se întâmple.

— Bine, hai să nu mai vorbim despre asta, propune Elizabeth. Deschide-ți cadourile.

Trag o bucată de bandă adezivă, dar mintea mea e acum la California. Heather și cu mine suntem prietene de când mă știu. Bunicii mei din partea mamei locuiau alături de familia ei. Când bunicii au murit, familia ei m-a luat la ei acasă timp de câteva ore în fiecare zi pentru a le acorda părinților mei o pauză. În schimb, casa lor a căpătat un frumos brad de Crăciun, câteva coronițe și doi sau trei muncitori pentru a agăța luminițele pe acoperiș.

Elizabeth oftează.

— Cadourile tale. Te rog.

Sfășii o latură a ambalajului.

Au dreptate, firește. Mi-ar plăcea să-mi petrec măcar o iarnă aici înainte ca toate să absolvim și să ne mutăm cine știe unde. Visasem să fiu cu ele pentru concursul de sculpturi în gheață și pentru toate celelalte lucruri despre care mi-au spus că au loc aici.

Dar vacanțele mele în California reprezintă singura perioadă în care ajung să-mi văd *cealaltă* prietenă foarte bună. Am încetat pur și simplu să mă mai gândesc la Heather ca fiind prietena mea de iarnă încă de acum un an. Ea este una dintre cele mai bune prietene ale mele și punct. Obișnuiam să o văd timp de câteva săptămâni și în timpul verii, atunci când îmi vizitam bunicii, dar aceste vizite au încetat atunci când ei au murit. Mă îngrijorează faptul că s-ar putea să nu mă bucur de sărbătorile astea cu ea știind că ar putea fi ultimele.

Rachel se ridică și traversează scena.

— Trebuie să beau niște cafea.

Elizabeth strigă după ea:

— Dar acum deschide cadourile de la noi!

— Deschide cadoul *de la tine*, precizează Rachel. Al meu are o fundă roșie.

Primul dar pe care îl deschid, cel cu fundă verde, conține un selfie al lui Elizabeth. Scoate limba într-o parte, în vreme ce ochii privesc în direcția opusă. E aproape la fel ca toate fotografiile pe care și le face singură, și de aceea o iubesc.

Lipesc fotografia înrămată de piept.

— Îți mulțumesc.

Elizabeth se îmbujorează.

— Cu drag!

— Acum îl deschid pe-al tău! strig dincolo de scenă.

Rachel vine spre noi ducând trei pahare din carton cu cafea aburindă. Luăm fiecare câte unul. Îl pun pe al meu alături, în timp ce Rachel se așază în fața mea, și încep să desfăc darul de la ea. Deși nu e decât o lună, îmi va fi tare dor de ea.

În fotografia lui Rachel, chipul ei frumos e în profil, parțial acoperit de mâna ei, ca și când n-ar fi vrut să fie fotografiată.

— Se presupune că eram urmărită de paparazzi, îmi spune. Ca și când aș fi o mare actriță care iese dintr-un restaurant

elegant. În viața reală, totuși, în spatele meu s-ar afla un bodyguard uriaș, dar...

— Dar tu nu ești actriță, i-o taie Elizabeth. Tu vrei să faci scenografie.

— Asta e o parte din plan, îi spune Rachel. Știi câte actrițe sunt pe lume? Milioane. Și toate încearcă din răsuputeri să se facă remarcate, ceea ce e foarte neplăcut. Într-o bună zi, în timp ce voi crea scenografia pentru vreun producător faimos, el îmi va arunca o privire și va ști că e mare păcat să mă țină în spatele camerei. Ar trebui să mă aflu în fața ei. Și își va asuma în întregime meritul de a mă fi descoperit, dar, de fapt, eu l-am *făcut* să mă descopere.

— Ceea ce mă îngrijorează, îi spun, este că știu că tu crezi că se va întâmpla fix așa.

Rachel ia o înghițitură de cafea.

— Pentru că așa va fi.

Sună de intrare. Adun ambalajele argintii și le strâng într-un ghemotoc, pe care Rachel îl duce, împreună cu paharele de cafea goale, la găleata de gunoi aflată în culise. Elizabeth pune fotografiile înrămate într-o pungă de hârtie și apoi îi rulează marginea, înainte de a mi-o oferi.

— Presupun că nu putem trece pe la tine înainte să pleci? mă întrebă Elizabeth.

— Probabil că nu, îi răspund. Cobor după ele pe scări și ne îndreptăm fără să ne grăbim spre fundul sălii de teatru. Mă bag în pat devreme în seara asta, le spun, astfel încât mâine să pot lucra câteva ore înainte de școală. Și-apoi, miercuri dimineață plecăm la prima oră.

— La ce oră? întrebă Rachel. Poate că noi...

— La trei dimineață, îi răspund, râzând.

De la ferma noastră din Oregon la locul de desfacere din California e un drum de șaptesprezece ore de mers cu mașina, în funcție de pauzele pentru toaletă și de traficul de sărbători.

— Desigur, adaug, dacă vreți să vă treziți atât de devreme...

— E în regulă, spune Elizabeth. Îți vom trimite gândurile noastre bune în vis.

— Ai toate temele? mă întreabă Rachel.

— Așa cred.

Cu două ierni în urmă, la școală, eram poate vreo doisprezece copii care migram la locurile de desfacere a pomilor. Anul acesta nu mai suntem decât trei. Din fericire, cu atât de multe ferme în zonă, profesorii sunt obișnuiți să se adapteze la diferitele perioade de recoltare.

— *Monsieur* Cappeau este îngrijorat că nu voi putea să *pratique mon français** cât timp voi fi plecată, așa că mă va suna o dată pe săptămână pentru a face conversație.

Rachel îmi face cu ochiul.

— Să fie ăsta singurul motiv pentru care vrea să te sune?

— Nu fi obscenă, îi spun.

— Nu uita, zice Elizabeth, Sierrei nu-i plac bărbații mai în vârstă.

Acum râd.

— Vorbești despre Paul, nu? Am ieșit împreună doar o singură dată, dar apoi a fost prins cu o doză de bere deschisă în mașina prietenului său.

— În apărarea lui, nu el conducea, subliniază Rachel. Înainte să-i pot răspunde, ea ridică o mână: Dar pricep. Tu ai văzut asta ca pe un semn de alcoolism iminent. Sau de luare de decizii greșite. Sau... de ceva.

Elizabeth clatină din cap.

— Ești prea exagerată, Sierra.

Rachel și Elizabeth îmi fac mereu zile fripte în legătură cu standardele mele pentru băieți. Numai că am văzut prea multe

* „Să-mi exerseze franceza” (în lb. franceză în original).

fete sfârșind cu băieți care le trăgeau în jos. Poate nu la început, dar la un moment dat. De ce să pierzi ani sau luni sau chiar și zile cu o astfel de persoană?

Înainte să ajungem la ușile duble care dau pe coridor, Elizabeth face un pas în fața noastră și se întoarce spre noi.

— Am să întârzii la ora de engleză, dar hai să ne întâlnim la prânz, bine?

Zâmbesc, pentru că mereu ne întâlnim la prânz.

Pătrundem pe coridor și Elizabeth dispare în mulțimea de elevi.

— Încă două prânzuri, constată Rachel. Se preface că își șterge lacrimile de la ochi, în timp ce mergem. Asta-i tot ce ne-a mai rămas. Aproape că mă face să vreau să...

— Încetează! îi cer. N-o spune.

— O, nu-ți face griji pentru mine, spune Rachel și flutură din mână nepăsătoare. Am destule de făcut care să mă țină ocupată cât timp tu te distrezi în California. Să vedem, luna viitoare vom începe să demontăm decorul. Asta ar trebui să dureze o săptămână sau cam așa ceva. Apoi voi ajuta comitetul de dans să termine de organizat balul de iarnă. Nu e teatru, însă îmi place să-mi folosesc talentele acolo unde e nevoie de ele.

— Au ales deja o temă pentru anul ăsta? o întreb.

— Globul de Zăpadă al Iubirii, îmi răspunde. Sună siropos, știu, însă am niște idei grozave. Vreau să decorez întreaga sală de sport să arate ca și cum ai dansa în mijlocul unui glob de zăpadă. Așa că voi fi foarte ocupată până te întorci.

— Vezi? Nu prea îți va fi dor de mine, îi spun.

— Așa e, încuviințează Rachel și mă înghionțește în timp ce înaintăm. Dar ai face bine să-ți fie ție dor de mine.

Și îmi va fi. Întreaga mea viață, să-mi fie dor de prietenele mele a fost o tradiție de Crăciun.